

УИЛЯМ САРОЯН ФИЛИПИНЕЦЪТ И ПИЯНИЯТ

Превод от английски: Нели Константинова, 1971

chitanka.info

Гръмогласният мъж с кафявото сако от камилска вълна не беше зъл по природа, а само пиян. Той изведнъж намрази дребния, добре облечен филипинец и почна да го преследва из чакалнята, казвайки му да се маха и да не се мотае сред белите. Хората чакаха парахода, който щеше да прекоси залива и да ги отведе в Оукланд.

Ако не беше пиян, може би никой нямаше да му обърне внимание, но в това състояние създаваше в чакалнята смут и макар всички да бяха по-скоро на страната на филипинеца, очевидно никой не искаше да защити горкото момче, което все повече губеше самообладание. Наоколо имаше толкова много народ, а пияният все се буташе в него и повтаряше:

— Казах ти да си вървиш. Хайде, да те няма! Изчезвай! Двайсет и четири месеца съм воювал във Франция, аз съм чистокръвен американец, а ти да си знаеш мястото! Какво търсиш сред белите?

Момчето се измъкваше пъргаво и учтиво от погледа на пияния и се шмугваше в тълпата. Не му отговаряше, само гледаше да се държи прилично. Отскачаше ту вляво, ту вдясно, а пияният се препъваше подире му. Злобата му растеше и той взе да ругае момчето.

— Вие, синковци, сте най-добре облечените хора в Сан Франциско. Пък уж си изкарвате хляба с миене на чинии. Нямате право да носите такива хубави дрехи.

Псуваше тъй много, че взе да прекалява, а жените трябваше да се правят на глухи и че не чуват ни дума от пиянските му брътвежи.

Когато отвориха централната врата, младият филипинец се шмугна чевръсто между хората, отскубна се от пияния и се качи пръв на парахода. Изтича в един ъгъл, приседна за миг, после отново скочи и взе да търси друго, по-закътанно място. Пияният беше на другия край на парахода. Филипинецът го чу да ругае, потърси с поглед по-притулено място и се втурна в клозета. Влезе в една открита кабина и залости вратата. Пияният го последва и заразпитва другите мъже не са ли виждали момчето. Заяви, че е чистокръвен американец и че е раняван два пъти през войната. В клозета се разпсува още по-невъздържано с думи, които не би употребил в присъствието на дами. Почна да се навежда и да наднича под заключените врати на кабините. „Извинявам се“ — казваше на онези, които не го интересуваха, а като стигна кабината, в която се беше свряло момчето, изпсува отново и му завика да излезе.

— А сега накъде ще бягаш! Нямах право да влизаш в клозет, който е само за бели. Излизай или ще разбия вратата.

— Махай се! — каза момчето.

Пияният заблъска вратата.

— Все някога ще излезеш — каза той. — Ще почакам.

— Махай се! — извика пак момчето. — Нищо не съм ти сторил.

Чудеше се защо никой от мъжете в клозета не се наеме да усмири пияния и го изведе и в същия миг разбра, че няма никой.

— Махай се! — викаше той.

Пияният отговори с псувни и отново заблъска вратата. Зад нея огорчението на момчето прерасна в ярост. То се разтрепера, уплашено не от пияния, а от тази развихряща се ярост, която го задушаваше. После извади джобния си нож, отвори го и го стисна тъй силно, че ноктите му се впиха в дланта.

— Махай се! Имам нож, но не искам да си навличам неприятности.

Пияният отговори, че бил чистокръвен американец. Воювал двайсет и четири месеца във Франция. Раняван два пъти, единия път в пищяла, втория — в бедрото. Няма да се махне. Не може да го уплаши някакво си жълтокореместо филипинче с нож. И да излиза. Той е американец.

— Ще те убия — каза момчето, — а не искам никого да убивам. Пиян си. Махни се, моля ти се, не ме вкарвай в беля.

Филипинецът говореше сериозно и искрено. Моторите на парахода бучаха и този шум се смесваше с бученето в главата му. Чувството на унижение, че го преследват и принуждават да се крие, сега се бе превърнало в желание да бъде свободен, та дори и с цената на убийство. Отвори вратата и здраво стиснал ножа в юмрука си, се опита да изтича покрай американеца, но пияният го докопа за ръката и го задържа. Ръкавът се разпра, момчето се обърна, мушна ножа под мишницата на пияния и усети, че се натъква на ребро. Пияният изкрещя и хвана момчето за гърлото, а то го заудря с ножа като боксьор в клинч.

Когато пияният отмаля и се строполи на пода, момчето изхвъркна от клозета все още с ножа в ръка, а от острието капеше кръв. Беше си загубил някъде шапката, косата му бе разчорлена,

ръкавът съдран. Всички разбраха какво е извършил, но никой не се помръдна.

Момчето не знаеше къде да се дене, завтече се към носа на парахода, оттам се върна на кърмата.

Никой не смееше да го заговори — всички се досещаха за извършеното престъпление. Нямаше къде да се скрие и преди да дойдат полицаите на парахода, то внезапно спря и завика към хората:

— Не исках да му сторя нищо лошо. Защо не го възпряхте? Право ли е да гониш човека като плъх. Нали знаехте, че е пиан! Не исках да го раня, но той не ме пускаше. Сакото ми скъса, опита се да ме удуши. Казах му, че ако не се махне, ще го убия. Какво съм виновен? Трябваше да ида в Оукланд да видя брат си. Болен е. Щях ли сам да си търся белята, когато брат ми е болен? Защо не го спряхте?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.